

“Živeti v stalni molitvi”

Svetniki, nenormalni? ... Prišel je čas, da izkoreninimo ta predsodek. Z nadnaravno naravnostjo krščanske askeze moramo učiti, da niti mistični pojavi ne pomenijo nenormalnosti: ravno to je naravnost teh pojavov ..., tako kot imajo svojo naravnost drugi psihični ali fiziološki procesi. (Brazda, 559)

6. december

Opisujem notranje življenje navadnih kristjanov, ki so običajno na ulici, na prostem; in ki so na ulici, na delu, v družini in v času razvedrila stalno, ves dan povezani z Jezusom. Ali ni to živeti v stalni molitvi? Ali ni res, da si sam spoznal potrebo, da bi postal duša molitve, v stiku z Bogom, ki te *pobožanstvi*? (...)

Na začetku bo težko. Potruditi se moramo, da se obračamo h Gospodu, da se mu zahvalimo za resnično očetovsko prizanašanje. Sčasoma se božja ljubezen začenja čutiti — čeprav ne gre za čustvo — kot zamah po duši. Kristus je ta, ki nas v svoji ljubezni hoče ujeti: *Glej, stojim pred vrati in trkam*. Kako je kaj s tvojim molitvenim življenjem? Ne občutiš včasih čez dan potrebe po mirnem pogovoru z Njim? Ali mu ne rečeš: Kasneje ti bom povedal, potem se bom o tem pogovarjal s teboj?

V teh trenutkih, izrecno posvečenih pogovoru z Gospodom, se srce razkrije, volja se utrdi, razum — s pomočjo milosti — napolni človeške resničnosti z nadnaravnimi. Sadovi tega bodo jasni, praktični sklepi, da se boš bolje obnašal, da boš obziren in ljubezniv z vsemi, da se boš trudil na vso moč — kot dobri športniki —, v tem krščanskem boju za ljubezen in mir.

Molitev postane nekaj stalnega, kot bitje srca, kot utrip. Brez te božje navzočnosti ni kontemplativnega življenja. Brez kontemplativnega življenja pa je delovanje za Kristusa kaj malo vredno, saj se zaman trudijo zidarji, če Bog ne zida hiše. (*Jezus prihaja mimo*, 8)

dev.opusdei.org/sl-si/dailytext/ziveti-v-stalni-molitvi/ (10. Avg. 2025)